

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Kawula

Protokolant: st. prot. sąd. Karolina Tomiak

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2015 r.

sprawy **S. B. (1)** obwinionego o wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Lesznie, VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Gostyniu

z dnia 16 grudnia 2014 roku, sygn. akt. VIII W 433/14

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,
2. zwalnia obwinionego S. B. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za II instancję - w całości.

Dariusz Kawula

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 16 grudnia 2014r., w sprawie VIII W 433/14, Sąd Rejonowy w Lesznie, VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Gostyniu **uznał obwinionego S. B. (1) za winnego** tego, że w dniu 25 września 2014 r., ok. godz. 16.00 w G.przy ul. (...)w sklepie (...)dokonał kradzieży produktów w postaci trzech sztuk dezodorantów marki A.oraz jednej sztuki piwa (...)opacznej wartości 32,76 zł na szkodę (...) S.A., tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za to mierzył obwinionemu karę 14 dni aresztu. Jednocześnie rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania obciążając nimi w całości Skarb Państwa (zwalniając obwinionego w całości z obowiązku ich uiszczenia , w tym zwalniając go w całości od opłaty)-k-38

Przedmiotowy wyrok zaskarżył **apelacją obwiniony**, kwestionując go w zakresie orzeczenia o karze (k-49), i wnosząc o orzeczenie w miejsce kary aresztu, kary rodzajowo łagodniejszej – kary ograniczenia wolności. Uzasadniając swe stanowisko skarżący wskazał, że „jest w trakcie podejmowania pracy” a jak będzie pracował to nie będzie sprawiał kłopotów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego okazała się w całości niezasadna, nie zasługiwała zatem na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.s.w., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Uzasadnienie apelacji obwinionego na zawiera nawet polemiki z ustaleniami Sądu I instancji oraz z przeprowadzoną przed niego oceną materiału dowodowego, który stanowił podstawę owych ustaleń. Apelujący nie postulował zaistnienia żadnych błędów w rozumowaniu Sądu Rejonowego, natomiast uznał, że wymierzona mu kara jest szczególnie surowa, jest karą na którą nie zasługiwał, co uzasadnia jego końcowy wniosek o jej złagodzenie.

Po dokonaniu analizy materiału dowodowego, Sąd odwoławczy stwierdził, iż trafnie Sąd I instancji w kluczowym zakresie dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego S. B. (2), zeznaniom świadków M. T. i J. P., uzupełnionych wyceną skradzionych przedmiotów i zapisem monitoringu obrazującym sposób działania obwinionego.

Sąd Rejonowy prawidłowo zakwalifikował też czyn obwinionego, przyjmując, iż stanowił on wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. Wykroczenie to zagrożone jest karą aresztu, ograniczenia wolności albo grzywną.

Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił orzeczoną wobec obwinionego karę. Zdaniem Sądu Odwoławczego stanowi ona sankcję sprawiedliwą, w pełni odpowiadającą dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 33 k.w. I tak Sąd I instancji orzekając o karze 14 dni aresztu nie przekroczył w żaden sposób zasad wyrażonych w cytowanym artykule, tak by można było mówić o rażącej niewspółmierności, to jest niewspółmierności w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18). Przeciwnie, Sąd Rejonowy wymierzył obwinionemu karę, nie przekraczając granic przewidzianych przez ustawę, dostosował dolegliwość do stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości popełnionego wykroczenia, wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ta mają osiągnąć w stosunku do ukaranego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W tym zakresie zwrócił uwagę, że brak jest w istocie okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego, występuje zaś szereg okoliczności przemawiających na jego niekorzyść: wielokrotna uprzednia karalność za wykroczenia (ukaranie zarówno karami o charakterze wolnościowym jak ograniczenie wolności jak i karami izolacyjnymi jak kara aresztu), powrót do popełnienia tych samych wykroczeń przeciwko mieniu (kradzieże sklepowe), fakt, że także i obecnie osądzony czyn obwinionego nie ma charakteru jednostkowego, odosobnionego czy wręcz „przypadkowego” (vide: inne równoległe toczące się postępowania o tożsame wykroczenia).

W niniejszej sprawie ustalono, że obwiniony jest osobą bezrobotną utrzymującą się z prac dorywczych. Wyrok w jego sprawie zapadł w dniu 16 grudnia 2014r., apelacja obwinionego wpłynęła do Sądu Rejonowego w Gostyniu w dniu 5 stycznia 2015r. i wówczas deklarował, że jest w trakcie „...podejmowania pracy...” (k-49), co musiało zakończyć się niepowodzeniem zważywszy, że już w dniu 23 stycznia 2015r. został on tymczasowo aresztowany (k-60).

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara 14 dni aresztu jest karą adekwatną do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że apelacja obwinionego jest bezzasadna i w związku z tym na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.s.w. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do jego zmiany, czy uchylecia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalniając obwinionego w całości od obowiązku na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za II instancję w całości, uznając, że jego obecna sytuacja życiowa i stan majątkowy rzeczywiście czynią niemożliwym uiszczenie tych należności przez obwinionego, a także ich przymusowe ściągnięcie w drodze egzekucji komorniczej.

Dariusz Kawula